

— А отгде знаешъ, че тамъ по-рано е имало звезда?

— На всѣкжде има звезди, и тамъ сжщо имаше.

— Ами по небето нѣма ли мѣста безъ звезди?

— Има.

— Увѣренъ ли си, че тамъ дето си видѣлъ да се появи звездата, на сжщото мѣсто е имало звезда?

— Мене така ми се стори.

— Азъ пѣкъ ти казвамъ, че тамъ, гдето си видѣлъ да се появи звездата, не е имало никаква звезда.

— Тогава откжде дойде звездата, която видѣхъ?

Сжщия въпросъ зададе майката и по-малкото братче, като искаха да узнаятъ нѣщо за падащата звезда.

За да задоволи любопитството на всички, бащата повърна цѣлата челядь въ градината, зае мѣстото си и имъ разказа следната историйка за падащитѣ звезди:

— Нѣкога хората наистина вѣрвали, че всѣко дете, като се роди, на небето се запалва по една нова звезда. Умре ли човѣкъ, звездата му угасва. Тогава хората не се опитвали да преброятъ звездитѣ, понеже ги смѣтали за извънредно много. Сега, обаче, като се преброятъ всички тѣзи звезди, които можемъ да виждаме надъ хоризонта съ просто око, се оказва, че тѣ не сж повече отъ 3500. А ако ги наблюдаме съ далекогледъ, тѣхния брой е много по-голѣмъ.

Понѣкога ни се струва, че се откъсва отъ небесния сводъ нѣкоя звезда, и като блестяща точка се движи бързо по небето, оставяйки подиръ себе си свѣтла следа, която скоро изчезва. Такива движещи се свѣтила наричаме **падащи звезди**.

Падащи звезди можемъ да наблюдаваме презъ